

ספרים מרקדים

ראמבר ונינט דה ואלואה, ועד שאסטון יצא לגמלאות, מתוארות מנקודת הראות של יוצר מרכזי זה. אם כי נולד בדרום אמריקה, היה אשטון דמות מאוד "בריטית", לטוב ולרע. גם הבאלטים שלו שופעים אנגליות, בכל המובנים, שכן האופי הבריטי כולל הומור יבש. יותר מכל אהב לשחק ולהתחפש לדמויות, כגון זו של המשוררת האקסצנטרית אדית סיטוול או של איזאדורה דאנקן, להנאת באי מסיבות בהן השתתף ושתה הרבה ויסקי...

מעודנות ריגשית, המסתירה יצרים עזים, כבוד מופרז לבית-המלכות וכל המנגנון של המסורת הבריטית החצרנית, עם יכולת אומנותית ותשומת לב לגוונים דקים, יחד עם סנוביות ואנוכיות, ציינו את חייו ואת יצירתו.

אשטון לא היה פילוסוף ולא התיימר להיות יותר ממה שהיה: כוריאוגרף מעולה.

זהו ספר מרתק, מלא ידע מעמיק באומנות הבאלט, אמפתיה לאיש המורכב והמיוסר הזה.

פרדיק אשטון - האיש, חייו, היצירות שלו

"Secret Muses"
The Life of Frederick Ashton
מאת Julie Kavanagh
הוצאת Faber & Faber
לונדון, 1996

מזמן לא יצא לאור ספר מחול מצויין כמו הביוגרפיה האומנותית-אישית של ג'ולי קאוואנה על אודות אחד הכוריאוגרפים הבריטיים הגדולים של המאה ה-20, אשטון, שנפטר לפני כעשר שנים.

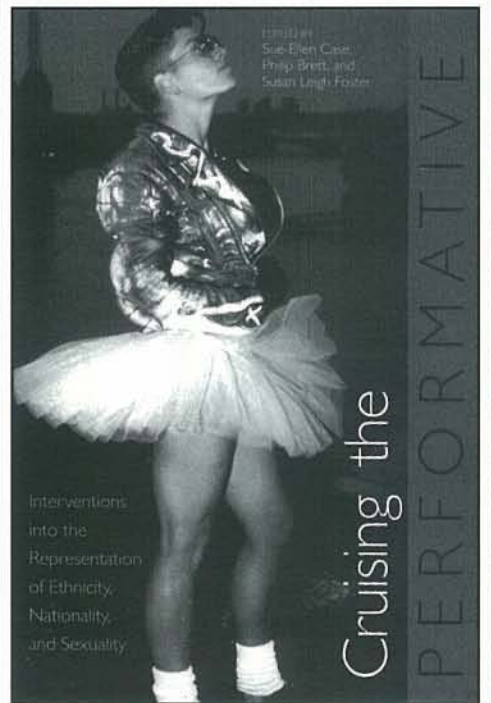
זהו ספר רב היקף, המכיל כמעט 700 עמודים, גדושי פרטים, כתוב בצורה מרתקת, מבוסס על תיעוד ענף של מכתבים, ביקורות, ראיונות ובעיקר הכרות אישית עם היוצר.

חייו הפרטיים של אשטון וכל אהבותיו המסעירות, ועל פי רוב עצובות, לבחורים צעירים שהתחלפו בחייו, מתוארים בצורה סימפאטית, מבלי להתחשב יתר על המידה בדמויות הפועלות, ומתוך אהבה רבה לנושא הביוגרפיה.

יצירתו זוכת לניתוח אומנותי מאיר עיניים, תוך הדגשת הקשרים הגלויים והסמויים של היוצר עם "המוזות" שלו, שהיו כולן נערים יפי תואר, אהבות מורכבות ויחסים סבוכים, שתחמו את חייו והשתקפו בכוריאוגרפיה שלו.

יכולתה של המחברת (שהיא עיתונאית במקצועה) לחבר בין אומנות לביוגרפיה בצורה כה משכנעת, יחידה במינה. יחסו של אשטון למחברת היה - כרגיל שעה שמדובר באובייקט חי כגון תולדות-חיים - דו-ערכי. הוא נתן לה רשות לעבור על כל ניירותיו הרבים, ובכללם על המכתבים שקיבל וכתב, אולם ביקש שתחכה עם הפרסום עד לאחר מותו.

תולדות הבאלט הבריטי מאז ייסוד הלהקות הראשונות בשנות ה-20 וה-30 על ידי מרי

שולי אבל משעשע

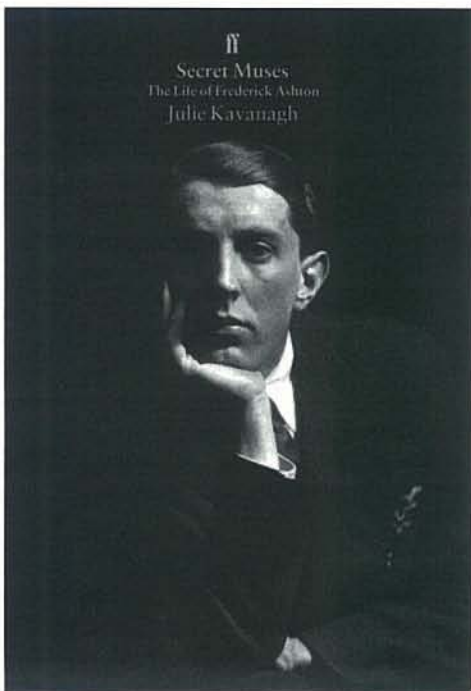
"Cruising the Performative"
בהוצאת Indiana University Press
ע" 260

תת-הכותרת של ספר מסקרן זה מפחידה במקצת, שכן כתובות בה שלוש מילים מאוד אופנתיות במחקרי המחול בארה"ב בימינו: Ethnicity, Nationality, Sexuality.

המונח "cruising" שאול מעולם ההומואים, ופירושו "לצוד" פרטנרים בבארים או במקומות מפגש למחפשי קשר אנושי, מיני.

על מנת לתאר את הכיוון הכללי, הנה אחדות מכותרות המאמרים: "מי היה בארון הבגדים שלי?", "אבר המין של מייקל ג'קסון", "ההומואיות של הטלפון", "הומוסקסואליות שבכפיה", על אודות חברות או חברות שכאלו מחייבות השתייכות למיעוט מיני מסויים.

ספר שאינו נוגע רק למחול, אולם מרתק ולעיתים משעשע ומאיר עיניים.

לגופו של הטקסט

"Bodies of the Text"

אסופת מאמרים שנערכו על ידי Ellen W. Goellner & Jacqueline Shea Murphy
הוצאת Rutgers Uni. Press
ע" 264

בניגוד לאופנה האמריקנית העכשווית של כתיבה תיאורטית, מסובכת ואזוטרית על מחול, עד שמש כמעט בלתי אפשרי לקרוא את ההגיגים הנעלים של "הוגים" אלה, המאמרים בספר זה רובם קריאים, אם כי לא פשטניים.

הנושא המרכזי הוא היחסים הלא פשוטים שבין טקסט לתנועה, למחול כטקסט וסוגיות דומות. לא רק המחול עצמו משמש נושא, אלא גם מחול בניתוח מסורתי, כגון במאמרו של אחד התאורטיקנים הבכירים של התיאטרון, ז'אק דרידה.

המחול הוא מעצם טבעו בלתי מילולי. אולי זה גם אחד מיתרונותיו. למרות זאת מרתק לקרוא רשימות על ארני ז'ין וביל טי ג'ונס, על השחקן דאגלס פיירבאנקס "כגנב הבלאט רוס" של דיאגילב, על הפמיניזם אצל המשורר הצרפתי מלרמה והרקדנית לאוי פולר, ונושאים מעניינים נוספים.

אין זה ספר קל לקריאה, אולם המאמץ כדאי ברוב המקרים.

BODIES OF THE TEXT

*Dance as Theory.
Literature as Dance*

Ellen W. Goellner & Jacqueline Shea Murphy

EDITORS

אננה הלפרין - מחול יצירתי בקליפורניה

"Moving Toward Life"

מאת Anna Halprin
הוצאת Wesleyan University Press
ע" 280

אננה הלפרין שייכת לדור הראשון של יוצרי המחול המודרני באמריקה. אבל היא לא פעלה בניו-יורק, ה"מכה" של גראהאם, המפרי ובני דורו, אלא בקליפורניה. יותר משתרמה ביצירותיה לבדן, יצרה הלפרין שיטות וניסוח לקשור את המחול החדש עם עבודה קהילתית, השתמשה באילתור ויצרה עם תלמידיה-רקדניה פולחנים משלה.

בדרכה זו הכשירה את הקרקע למחול הפוסט-מודרני, לקונטקט אימפרוביזישן, והניסיונות לחלץ את המחול מהפרוסצניום של התיאטרון המקובל. הלפרין היא זו שהכניסה את העירום כמרכיב של המחול החדש.

היא העדיפה לבנות מגדלים מאשר לרקוד במגדלי-שן מבודדים מהמציאות הסובבת.

הספר הוא בעיקרו מאמרים שכתבה בשנות ה-60, ה-70 וה-80. עם הקדמה לכל פרק מאת אישים כסאלי בינס, גיאניס רוס ורייציל קפלן, שגם ערכה את הספר.